SZKOŁA PODSTAWOWA NR 56 W GDAŃSKU

Nauczyciel religii: mgr Adam Tomaszewski

WYMAGANIA PRZEDMIOTOWE Z RELGII

1. **Uczeń obowiązkowo posiada:**
   - **W klasach 1 i 2 – podręcznik;**
   - **W klasie 3 – podręcznik i zeszyt ćwiczeń;**
   - **W klasach 4-8 – podręcznik bez ćwiczeń oraz zeszyt w kratkę**

Od roku szkolnego 2027/2028 będzie obowiązywać Nowa Podstawa Programowa z religii, która będzie wiązać się ze zmianą podręczników i ćwiczeń stopniowo w poszczególnych klasach, o czym będę informował na stronie szkoły.

Uczniowie we wszystkich klasach dodatkowo posiadają: przybory do pisania, kredki, kolorowe cienkopisy, lub mazaki oraz klej w sztyfcie i nożyczki.

2. **Na lekcjach uczeń otrzymuje oceny cząstkowe za:** aktywną pracę na lekcji, zaangażowanie, odpowiedzi ustne i inne formy kreatywności.

3. **Elementy wchodzące w zakres oceny z religii:**
   Aktywność w grupie, chętne, regularne i z zaangażowaniem uczestniczenie w lekcjach, prezentowanie poznanych wiadomości oraz pozytywny stosunek do przedmiotu, a dodatkowo w klasach 4-8 starannie prowadzony zeszyt.

4. **Zachowanie ucznia na lekcjach religii:**
   - Uczeń nie spóźnia się na lekcje. Nauczyciel w razie potrzeby, decyduje o tym, gdzie i z kim uczeń siedzi na lekcji.
   - Uczeń zachowuje się kulturalnie: nie przeszkadza nauczycielowi i uczniom, odnosi się do innych uczniów i nauczyciela z należytym szacunkiem, jest uprzejmy i życzliwy oraz dba o kształtowanie postawy otwartości i pomocy drugiemu człowiekowi.
   - Żaden uczeń nie ma prawa wyjść z lekcji bez zgody nauczyciela.
   - W przypadku wyjścia z lekcji bez zgody, nauczyciel traktuje to, jako nieobecność nieusprawiedliwioną na całej godzinie lekcyjnej oraz wpisuje uwagę do dziennika.
   - Telefon powinien być wyłączony i schowany w plecaku.

mgr Adam Tomaszewski

Plan wynikowy z religii dla klasy VIII szkoły podstawowej na 1 lekcję religii tygodniowo

według podręcznika „Szczęśliwi, którzy zdobywają świętość” nr AZ-24-01/20-KI-14/23

ZGODNEGO Z PROGRAMEM NAUCZANIA NR AZ-2-02/20

I. Zdobywam świętość

Temat jednostki lekcyjnej	Cele katechetyczne	Treści podstawy programowej	Wymagania		Postawy
			podstawowe	ponadpodstawowe.	
			Uczeń:		Uczeń:
1. „ Ja będę z tobą”. Wiara, która wymaga odwagi.	– Ukazanie prawdy, że Bóg w plan zbawienia świata włącza życie poszczególnych osób. – Motywowanie do podjęcia decyzji o budowaniu projektu własnego życia w oparciu o Boży plan zbawienia człowieka.	Sens i wartość ludzkiego życia (A.1). Kerygmat chrześcijański: miłość Boga do człowieka (A.5). Tekst biblijny: Łk 18,18-23; Ps 139,13-15; Iz 43,1b-2.4a.	• wskazuje na sposoby odkrywania powołania w świetle wezwania Bożego (C.10.5), • wskazuje na ciągłość działania Boga w dziejach świata i każdego człowieka (E.3.1), poszukując własnego projektu życia i konfrontując go z Bożym planem, • wymienia najważniejsze przymioty Boga (A.5.2): miłość i miłosierdzie, • opisuje przejawy miłości Boga do człowieka (A.5.3).	• charakteryzuje działanie Jezusa jako konsekwentne realizowanie planu zbawienia świata, • interpretuje perykopę o bogatym młodzieńcu, • porównuje etapy życia Jezusa z własnymi (powtarzanie się radości, cierpienia i chwały).	• nawiązuje i pielęgnuje osobową relację z Bogiem (A.5.b), dziękując Mu za dar życia, • rozwija osobistą wiarę w miłość Boga (A.5.c), podejmując decyzję realizowania Bożego planu w swoim życiu, które jest włączone w Boży plan dla świata, • jest przekonany o kierowaniu światem przez Boga (A.11.e).
2. Szczęśliwi, którzy zdobywają świętość.	– Ukazanie prawdy, że życie według ośmiu błogosławieństw jest realizacją nowego przykazania miłości. – Kształtowanie postawy odwagi do zdobywania świętości we współpracy z łaską oraz gotowości dawania świadectwa o Jezusie.	Źródła ludzkiego szczęścia (A.3). Kazanie na górze – osiem błogosławieństw. *Dekalog* i *Błogosławieństwa* wyrazem troski Boga o szczęście człowieka (C.9). Tekst biblijny: Mt 5,3-12; J 13,34-35.	• przedstawia nauczanie Jezusa zawarte w *Kazaniu na górze* (A.13.8), • wyjaśnia pojęcia: błogosławieństwa (A.10.1) i łaska Boża, • uzasadnia znaczenie błogosławieństw w drodze do zbawienia (C.9.4), • uzasadnia wartość błogosławieństw w życiu osobistym i społecznym (C.9.3), • interpretuje osiem błogosławieństw oraz przykazanie miłości Boga i bliźniego w świetle *Nowego przykazania* (C.10.1), • wyjaśnia, że wiara jest łaską – darem otrzymanym od Boga (A.3.1).	• wyjaśnia prawdę wiary o konieczności łaski Bożej do zbawienia.	• dokonuje refleksji nad sensem swojego życia (A.1.b), • przyjmuje, że kroczenie drogą błogosławieństw prowadzi do szczęścia i zbawienia (C.9.b), i konfrontuje swoje życie z błogosławieństwami (C.9.c), • przyjmuje w posłuszeństwie wiary Boże objawienie (A.5.a) i prosi Boga o Jego łaskę, • troszczy się o wzrost swojej wiary (A.2.b), współpracując z łaską Bożą.

Temat jednostki lekcyjnej	Cele katechetyczne	Treści podstawy programowej	Wymagania		Postawy
			podstawowe	ponadpodstawowe.	
			Uczeń:		Uczeń:
3. Troska Maryi o losy świata.	– Poszerzenie wiadomości na temat prawdy, że Maryja troszczy się o losy świata. – Kształtowanie postawy odpowiedzialności za drugiego człowieka i jego losy oraz za losy świata.	Życie, działalność i nauczanie Jezusa Chrystusa (A.13). Tekst biblijny: J 2,1-11.	• charakteryzuje rolę Maryi w dziele zbawczym (A.13.11) podczas wesela w Kanie Galilejskiej, • wymienia miejsca objawień Matki Bożej, • podaje powody, dla których przesłanie fatimskie jest nadal aktualne, • uzasadnia związek modlitwy różańcowej z życiem chrześcijanina (D.5.3), • przytacza najważniejsze przesłania objawień fatimskich.	• wyjaśnia teksty objawień fatimskich w kontekście troski Maryi o świat, • uzasadnia, dlaczego chrześcijanin powinien modlić się o dobro dla świata, • uzasadnia, dlaczego pokój na świecie jest uzależniony od więzi człowieka z Bogiem.	• modli się na różańcu za siebie i świat, • daje świadectwo o Bogu (A.5.d) w środowisku, w którym żyje, • stara się czynić dobro (C.1.a).

II. Pismo Święte w życiu chrześcijanina

Temat jednostki lekcyjnej	Cele katechetyczne	Treści podstawy programowej	Wymagania		Postawy
			podstawowe	ponadpodstawowe.	
			Uczeń:		Uczeń:
4. Rozmawiać z Bogiem jak z przyjacielem. Zasady lektury Pisma Świętego.	– Ukazanie prawdy, że czytanie Biblii może być rozmawianiem z Bogiem jak z przyjacielem. – Motywowanie do stałej lektury Pisma Świętego.	Zasady interpretacji Starego i Nowego Testamentu (A.9). Modlitwa postawą otwarcia się na Boga (D.1). Tekst biblijny: Łk 4,14.16-22a; J 1,35-39.	• podaje prawdę, że w Biblii Bóg kieruje swoje słowa do wszystkich ludzi i do każdego człowieka indywidualnie, • podaje zasady indywidualnej lektury Pisma Świętego i uzasadnia jej wartość (A.10.7), • wskazuje osoby żyjące modlitwą (D.2.1), które spotkały Boga przez czytanie Biblii, • uzasadnia, że Biblia jest księgą ponadczasową.	• uzasadnia potrzebę modlitwy do Ducha Świętego przy czytaniu Biblii, • czyta tekst biblijny ze zrozumieniem i stawia pytania do przeczytanego tekstu, • wyjaśnia, na czym polega modlitewna i medytacyjna lektura Pisma Świętego.	• podejmuje prywatną lekturę Pisma Świętego (A.10.e), wyznaczając miejsce i czas, • wierzy, że Pismo Święte jest słowem Boga do człowieka (A.9.a), • uważnie słucha i czyta słowo Boże (A.13.c), • zachowuje kościelne zasady przy interpretacji tekstów biblijnych (A.9.d).

Temat jednostki lekcyjnej	Cele katechetyczne	Treści podstawy programowej	Wymagania		Postawy
			podstawowe	ponadpodstawowe.	
			Uczeń:		Uczeń:
5. Rozważać słowo Boże.	– Ukazanie modelu Kościoła jako wspólnoty wspólnot, których życie kształtuje słowo Boże. – Wprowadzenie do wspólnotowej i indywidualnej lektury Pisma Świętego.	Zasady interpretacji Starego i Nowego Testamentu (A.9). Modlitwa postawą otwarcia się na Boga (D.1). Tekst biblijny: Dz 8,27-31.35	• charakteryzuje najważniejsze wspólnoty w życiu człowieka (E.1.1): Kościół jako wspólnotę wspólnot, • przedstawia, na czym polega uczestnictwo w życiu Kościoła (E.1.2), na przykładzie biblijnego spotkania wybranej wspólnoty, • wyjaśnia związek życia chrześcijanina z rozważanym we wspólnocie lub indywidualnie słowem Bożym.	• podaje przykłady wspólnotowej lektury Pisma Świętego, • analizuje tekst przypowieści o miłosiernym ojcu według metody pięciu palców.	• korzysta z dobrodziejstw modlitwy wspólnotowej (D.3.a), uczestnicząc w spotkaniach grupy biblijnej, • przyjmuje odpowiednie postawy podczas modlitwy (D.1.c) tekstami Pisma Świętego, • słucha Pisma Świętego i czyta je z zaangażowaniem (A.11.b).
6. Biblia, ojczyzna moja. Inspiracje biblijne w literaturze pięknej.	– Ukazanie znaczenia Biblii dla twórczości literackiej. – Motywowanie do odkrywania wartości literatury inspirowanej Biblią.	Zasady interpretacji Starego i Nowego Testamentu (A.9). Odkupieńczy charakter dzieła Jezusa Chrystusa (A.13). Biblijne przykłady osób żyjących modlitwą (D.2). Tekst biblijny: Mt 27,27-29.38-40b	• przytacza wątki, tematy i postaci z Nowego Testamentu obecne w literaturze pięknej (A.13.19), • uzasadnia, że postać Jezusa Chrystusa najczęściej inspiruje twórców literatury.	• wymienia tytuły przynajmniej kilku utworów literackich nawiązujących do Biblii, • prezentuje przesłanie wybranego utworu inspirowanego Pismem Świętym.	• odkrywa motywy biblijne w utworach literackich, • wyraża zainteresowanie literaturą powstałą z inspiracji biblijnych, • okazuje szacunek wobec słowa Bożego – tekstów biblijnych (A.11.a), • sięga po lekturę Pisma Świętego (A.9.c).
7. Chronologia wydarzeń w historii zbawienia.	– Poszerzenie wiadomości na temat wydarzeń z historii zbawienia i ich uporządkowanie. – Motywowanie do umacniania wiary w Bożą obecność w historii i życiu ludzi.	Główne wydarzenia i postaci historii zbawienia w Starym Testamencie (A.11). Zbawcza misja Jezusa Chrystusa (A.5). Tekst biblijny: Rdz 17,1.3-5.7; Wj 6,2-4.6-7.	• wymienia najważniejsze fakty z historii zbawienia, • wskazuje na ciągłość działania Boga w dziejach świata (E.3.1), • omawia znaczenie zbawczej misji Jezusa Chrystusa dla całej ludzkości (A.5.4), • wskazuje wątki, tematy i postaci starotestamentalne obecne w literaturze pięknej (A.11.5)	• określa kolejność najważniejszych wydarzeń z historii zbawienia, • charakteryzuje relacje Bóg-człowiek na przykładzie postaci ze Starego i Nowego Testamentu oraz ludzi żyjących współcześnie.	• wierzy, że Bóg działa w życiu wybranych osób w każdym czasie.

III. Historia zbawienia: apostołowie i ich następcy

	Cele katechetyczne		Wymagania	Postawy

Temat jednostki lekcyjnej		Treści podstawy programowej	podstawowe	ponadpodstawowe	Uczeń:
			Uczeń:		
8. Społeczność Chrystusa. Etapy powstawania Kościoła.	– Ukazanie etapów powstawania Kościoła. – Kształtowanie postawy odpowiedzialności za Kościół.	Powstanie Kościoła (E.2). Tekst biblijny: Łk 6,12-16; Mt 16,13-18; Mk 14,22-24; Łk 23,44-46; Mt 28,1-2.5-6; Dz 2,1-4.	• na podstawie tekstów biblijnych omawia etapy powstawania Kościoła (E.2.1), • podaje znaczenie słowa „apostoł”, • podaje, że papież i biskupi są następcami apostołów.	• charakteryzuje rolę Jezusa w powstaniu Kościoła, • wyjaśnia, że w Kościół współczesny kontynuuje posłanie apostołów na cały świat.	• identyfikuje się ze wspólnotą Kościoła (E.2.b), • daje świadectwo wiary (E.2.a) – jest gotowy być apostołem dla rówieśników.
9. „On zaniesie imię moje do pogan i królów”	– Ukazanie apostolskiej działalności św. Pawła. – Motywowanie do pogłębiania osobistej więzi z Chrystusem w celu wypełniania swych apostolskich zadań.	Biblijni świadkowie wiary (F.1) – św. Paweł. Misyjna działalność Kościoła (F.1). Tekst biblijny: Dz 9,3-11.15-18; 2 Kor 11,24-28.	• charakteryzuje działalność apostolską św. Pawła, • w oparciu o teksty biblijne opisuje misyjną działalność Kościoła (F.1.2), • omawia przykłady działalności misyjnej (F.1.3), • uzasadnia potrzebę wspierania misji.	• omawia powołanie i nawrócenie Szawła, • wskazuje sposoby naśladowania apostoła.	• angażuje się w dzieła misyjne Kościoła (F.1.b).
10. Wiem, w co wierzę.	– Poszerzenie wiadomości na temat treści wiary zawartych w *Credo* oraz nauki o jednym, świętym, powszechnym i apostolskim Kościele. – Motywowanie do poszukiwania sensu życia poprzez wiarę w Boga.	Co to znaczy „wierzyć” (A.2). Symbole wiary (A.4). Tekst biblijny: Ps 25,4-6.20-21; J 11,1.3.17.20-27.	• definiuje pojęcie „dogmat” (E.2.8), • wymienia poszczególne prawdy wiary zawarte w *Credo*, • wyjaśnia poszczególne artykuły *Credo* (A.4.1), • uzasadnia, że wiara w Boga jest wielką wartością.	• określa cel swojego życia (jako ucznia ósmej klasy) w aspekcie chrześcijańskim, • wyjaśnia, co to znaczy dobrze realizować swoje powołanie.	• podejmuje działania pogłębiające wiarę: lekturę Pisma Świętego, prasy katolickiej, • chroni wiarę przed zagrożeniami (A.3.d), • dokonuje oceny swojej postawy wiary.
11. Biblijne obrazy Kościoła.	– Ukazanie biblijnych obrazów Kościoła. – Kształtowanie postawy odpowiedzialności za wspólnotę Kościoła.	Biblijne obrazy Kościoła (E.2). Tekst biblijny: 1 P 2,9-10; J 15,5-6.10; J 10,9-15; 1 Kor 12,12.27-28; 1 Kor 3,9-11; Ap 21,2.9.	• charakteryzuje najważniejsze obrazy biblijne Kościoła (E.2.2), • wyjaśnia, co to znaczy, że Kościół jest wspólnotą (E.2.3), • zestawia teksty biblijne z podstawowymi prawdami wiary Kościoła (A.13.17).	• określa zadania wierzących we wspólnocie Kościoła, • podaje przykłady intencji w potrzebach osób należących do Kościoła, • określa swoje miejsce i rolę w Kościele.	• utożsamia się ze wspólnotą Kościoła, • włącza się aktywnie w życie Kościoła (E.1.a), np. w działalność charytatywną i dzieło ewangelizacji, • angażuje się w liturgię Kościoła (B.1.a).

Temat jednostki lekcyjnej	Cele katechetyczne	Treści podstawy programowej	Wymagania		Postawy
			podstawowe	ponadpodstawowe	Uczeń:
			Uczeń:		
12. Kościół to coś więcej niż instytucja.	– Głębsze ukazanie nauki o jednym, świętym, powszechnym i apostolskim Kościele. – Poszerzenie wiadomości na temat hierarchicznej struktury Kościoła. – Pogłębienie poczucia odpowiedzialności za Kościół.	Przymioty Kościoła. Struktura i ustrój Kościoła (E.2). Tekst biblijny: Ef 2,19-22.	• wymienia podstawowe prawdy o Kościele, • wymienia i wyjaśnia przymioty Kościoła katolickiego (E.2.4): jeden, święty, powszechny i apostolski, • opisuje hierarchiczny ustrój Kościoła (E.2.7), • wyjaśnia pojęcia: Stolica Apostolska, papież, Kuria Rzymska, nuncjusz, konferencja episkopatu, synod biskupów, metropolia, diecezja, biskup, parafia, proboszcz (E.2.8), Watykan (E.3.8).	• wyjaśnia, czego dotyczy nieomylność papieża i kolegium biskupów, • uzasadnia, dlaczego każdy katolik jest odpowiedzialny za Kościół.	• podejmuje zadania w życiu Kościoła (E.2.c), • modli się za Kościół i jego pasterzy (E.3.c).
13. Znaleźć swoje miejsce w Kościele	– Ukazanie prawdy, że każdy jest odpowiedzialny za zbawienie swoje i bliźnich. – Motywowanie do zaangażowania w życie Kościoła przez udział w grupach, ruchach i wspólnotach działających na terenie parafii.	Podstawowe wspólnoty życia (E.1) – Kościół. Zaangażowanie chrześcijanina w różne formy apostolstwa (F.2). Tekst biblijny: 1 Tym 2,5-6; Mt 5,14-16.	• wyjaśnia zadania świeckich w realizowaniu misji królewskiej, kapłańskiej i prorockiej, • wymienia zadania w zgromadzeniu liturgicznym (B.1.3), • opisuje możliwości i podaje przykłady apostolstwa w Kościele (F.2.1), • charakteryzuje działalność wybranych grup, np. harcerstwo, działalność społeczna (C.8.3), • podaje możliwości włączenia się w życie wspólnoty diecezjalnej i parafialnej (E.2.12), • wskazuje, że celem posługi kapłana i apostolstwa świeckich jest zbawienie własne i pomoc w zbawieniu innych ludzi.	• wymienia posługi kapłana oraz funkcje, jakie mogą pełnić w Kościele ludzie świeccy.	• angażuje się w akcje pomocy potrzebującym (F.2.c), • odpowiedzialnie uczestniczy w różnych formach wolontariatu (F.2.d), • włącza się w różne formy apostolstwa (F.2.a).

IV. Spotkanie z Jezusem w sakramentach: bierzmowanie

Temat jednostki lekcyjnej	Cele katechetyczne	Treści podstawy programowej	Wymagania		Postawy
			podstawowe	ponadpodstawowe	Uczeń:
			Uczeń:		
14. Duch Święty obdarza nas mocą. Pieczęć Ducha Świętego.	– Ukazanie istoty obrzędów sakramentu bierzmowania. – Kształtowanie postawy otwarcia na Boże działanie przez znaki sakramentalne.	Liturgia poszczególnych sakramentów (B.3). Istota i znaczenie sakramentu bierzmowania. Obrzędy bierzmowania (B.5). Tekst biblijny: J 14,26; J 16,13-15; Dz 1,8; Dz 8,14-17.	• wyjaśnia, czym jest sakrament bierzmowania (B.5.1), • przytacza i interpretuje wybrane teksty biblijne, liturgiczne oraz nauczania Kościoła na temat sakramentu bierzmowania (B.3.2), • rozpoznaje znaki, symbole i gesty liturgiczne sakramentu bierzmowania oraz właściwie je interpretuje (B.1.4), • opisuje i wyjaśnia obrzędy bierzmowania (B.5.2), • podaje właściwe motywy przyjęcia sakramentu bierzmowania jako dopełnienia chrztu (B.5.6), • omawia znaczenie sakramentu bierzmowania dla życia chrześcijanina (B.5.4).	• wyjaśnia, że pod widzialnym znakiem dokonuje się niewidzialna rzeczywistość.	• wierzy w pomoc Ducha Świętego w sakramencie bierzmowania (B.5.a), • przestrzega w życiu zobowiązań wynikających z chrztu świętego (B.4.d), • świadomie podchodzi do przygotowania do bierzmowania (B.5.b), • bierze aktywny udział w katechezie parafialnej (A.3.a).
15. Dary i owoce Ducha Świętego.	– Ukazanie darów i owoców Ducha Świętego oraz łączącej je zależności. – Kształtowanie postawy otwarcia się na dary Ducha Świętego i troski o rozwój Jego owoców.	Dary Ducha Świętego (A.14). Skutki bierzmowania w życiu chrześcijanina (B.5). Tekst biblijny: Ga 5,22-23a.	• wymienia i omawia dary Ducha Świętego i wyjaśnia ich znaczenie (A.14.2; B.5.5), • omawia owoce działania Ducha Świętego (A.14.3), • uzasadnia konieczność formacji chrześcijańskiej (B.5.7) przez współpracę z Duchem Świętym w rozwijaniu Jego darów.	• rozpoznaje, jakie dary Ducha otrzymał i jakie Jego owoce powinien szczególnie rozwijać, • potrafi rozpoznać obecność owoców Ducha Świętego w swoim życiu.	• otwiera się na działanie i dary Ducha Świętego (A.14.b), • angażuje się w prace dla dobra Kościoła i świata w swoim najbliższym otoczeniu, • jest przekonany o konieczności formacji chrześcijańskiej po przyjęciu bierzmowania (B.5.d).
16. Działanie Ducha Świętego w Kościele.	– Poznanie skutków i konsekwencji bierzmowania. – Kształtowanie postawy otwarcia na obecność i działanie Ducha Świętego w Kościele.	Skutki bierzmowania w życiu chrześcijanina (B.5). Działanie Ducha Świętego w Kościele i w życiu chrześcijanina (A.14). Tekst biblijny: Dz 8,14-24.	• wyjaśnia nazwę „bierzmowanie”, • opisuje naturę, sposób obecności i działania Ducha Świętego w Kościele oraz w życiu chrześcijanina w oparciu o teksty biblijne i nauczanie Kościoła (A.14.1), • przedstawia istotę, skutki i konsekwencje egzystencjalne bierzmowania (B.5.3).	• interpretuje tekst Dz 8,14-24, • wymienia warunki otrzymania Ducha Świętego, • wyjaśnia wartość sakramentu bierzmowania.	• włącza się w modlitwę o dobre przygotowanie do bierzmowania, • dba o wzrost wiary (A.3.e), • świadomie podchodzi do modlitwy jako czasu przebywania z Bogiem (D.2.b).

	Cele katechetyczne	Treści podstawy programowej	Wymagania		Postawy
			podstawowe	ponadpodstawowe	Uczeń:

Temat jednostki lekcyjnej			Uczeń:		
17. Trudności związane z wiarą. Grzechy przeciw Duchowi Świętemu.	– Poszerzenie wiadomości na temat istoty grzechu przeciw Duchowi Świętemu. – Motywowanie do pokonywania trudności związanych z wiarą.	Grzechy przeciwko Duchowi Świętemu (A.15). Tekst biblijny: Mk 3,28-29.	• wymienia i wyjaśnia pojęcie grzechu przeciwko Duchowi Świętemu (A.15.1), • wskazuje przyczyny zła (A.7.2) i przedstawia skutki grzechu (A.7.4), • wyjaśnia, dlaczego grzechy przeciw Duchowi Świętemu zamykają drogę do nieba.	• podaje przykłady trudności dotyczących wiary, • wyjaśnia słowa Jezusa z Ewangelii Mk 3,28-29.	• unika zła (A.7.c) i żyje według natchnień Ducha Świętego (A.15.a), • wierzy w istnienie piekła i szatana (A.7.d), • wyraża pragnienie pogłębiania swojej wiary i unikania grzechów ciężkich.

V. Mój rozwój

Temat jednostki lekcyjnej	Cele katechetyczne	Treści podstawy programowej	Wymagania		Postawy
			podstawowe	ponadpodstawowe	Uczeń:
			Uczeń:		
18. Wymagać od siebie.	– Ukazanie prawdy o związku własnego rozwoju ze stawianiem sobie wymagań. – Motywowanie do stawiania sobie wymagań i konsekwentnego dążenia do ich realizacji.	Sens ludzkiego życia (A.1). Zasady i motywacja dokonywania samodzielnych wyborów moralnych (C.2). Tekst biblijny: Łk 9,23-25; 2 Tym 4,7-8.	• wymienia wartości nadające sens ludzkiemu życiu (A.1.3), • podaje zasady i uzasadnia motywację przy dokonywaniu wyborów (C.2.3), • uzasadnia, że warto przyjąć cierpienie, by osiągnąć cel wyższy, • omawia, jak pracować nad własnym rozwojem emocjonalnym (E.1.4), • wymienia, jakie wymagania chciałby sobie stawiać.	• wyjaśnia, na czym polega samowychowanie, • określa, że rozwój osobowy człowieka uzależniony jest od chęci pracy nad sobą, • uzasadnia, że bliskość Boga i wartości chrześcijańskie najpełniej rozwijają człowieka.	• stara się żyć według wartości (A.1.d), • podejmuje systematyczną pracę nad sobą.
19. Piękno i wartość pokory.	– Ukazanie znaczenia pokory i pychy w rozwoju relacji z Bogiem, samym sobą i innymi ludźmi. – Motywowanie do budowania relacji z Bogiem i ludźmi opartych na pokorze.	Godność osoby (A.1). Interpretacja własnego doświadczenia życiowego w świetle wezwania Bożego (C.2). Tekst biblijny: Łk 18,10-14; Flp 2,1-4.	• definiuje pojęcia: pokora, pycha, • podaje biblijne przykłady pokory i pychy, • omawia rolę pokory i złe skutki pychy w odniesieniu do relacji Bóg – człowiek (C.3.4) oraz relacji z samym sobą i innymi ludźmi.	• interpretuje teksty biblijne o pokorze i pysze: Łk 18,10-14; J 13,5.16; Rz 12,16, • wskazuje i charakteryzuje sposoby kształtowania postawy pokory i wyzwalania się z pychy.	• okazuje szacunek wobec siebie i innych (A.1.c), • przyjmuje postawę pokory, nie wywyższając się wśród kolegów, • zachowuje kulturę bycia w grupie (E.1.c).

Temat jednostki lekcyjnej	Cele katechetyczne	Treści podstawy programowej	Wymagania		Postawy
			podstawowe	ponadpodstawowe	Uczeń:
			Uczeń:		
20. Siedem próśb do Boga.	– Ukazanie roli i wartości modlitwy w rozwoju człowieka wierzącego. – Motywowanie do życia według programu życia chrześcijańskiego opartego na „Modlitwie Pańskiej”.	„Modlitwa Pańska” jako program życia chrześcijanina (D.3). Modlitwa fundamentem życia chrześcijańskiego (D.1). Tekst biblijny: Mt 6,8-13.	• wymienia prośby zawarte w „Modlitwie Pańskiej”, • odczytuje przesłanie wypływające z wezwań „Modlitwy Pańskiej” (D.3.1), • omawia „Modlitwę Pańską” jako program życia chrześcijańskiego (D.3.2).	• uzasadnia potrzebę systematycznej modlitwy, • formułuje własną modlitwę, wzorując się na „Modlitwie Pańskiej”.	• chętnie odmawia codziennie modlitwę „Ojcze nasz” (D.3.b), • stara się żyć według zasad wiary (A.3.c), łącząc słowa „Modlitwy Pańskiej” z życiem.
21. Mój autoportret. Jak przyjmować opinie na swój temat?	– Ukazanie nauczania Jezusa na temat oceniania siebie i innych. – Inspirowanie do poszukiwania prawdy o sobie i kształtowanie umiejętności rozróżniania krytyki od krytykanctwa.	Dekalog: przykazanie ósme (C.7). Człowiek wobec trudnych sytuacji życiowych (C.1). Tekst biblijny: Łk 7,36-39.44-50; Mt 7,3-5.	• omawia, jak pracować nad własnym rozwojem emocjonalnym (E.1.4), • wyjaśnia różnice między dobrem a złem w konkretnych sytuacjach moralnych (C.1.3), • omawia, jak pracować nad własnym rozwojem społecznym (E.1.4), • podejmuje wysiłek właściwego zachowania na portalach społecznościowych (E.1.e).	• wymienia swoje zdolności oraz pozytywne cechy charakteru, • określa, czym różni się krytyka od krytykanctwa, • podaje zasady wypowiadania opinii o innych i przyjmowania wypowiedzi na swój temat.	• szanuje godność własną i innych (B.4.c). • reaguje na niewłaściwe zachowania w określonej grupie (E.1.d), • przyjmuje słowa krytyki i systematycznie pracuje nad swoją postawą moralną (C.2.c).
22. Kto jest moim autorytetem?	– Ukazanie roli autorytetu w rozwoju osobowym człowieka. – Motywowanie do poszukiwania obiektywnych autorytetów i wzorowania się na nich.	Szacunek dla siebie i innych ludzi (E.7). Norma – wartość – autorytet (C.3). Tekst biblijny: Łk 3,3.10-16.	• uzasadnia konieczność uznawania określonych autorytetów, • podaje przykłady autorytetów związanych z pełnieniem jakiejś funkcji czy roli społecznej, • charakteryzuje powody krytyki i odrzucania autorytetów.	• formułuje kryteria uznania kogoś za autorytet, • wskazuje, dla kogo (i w jakich dziedzinach) sam może być autorytetem.	• stara się żyć według wartości (A.1.d), • stara się być autorytetem dla innych.
23. Ludzie, którzy nie radzą sobie w życiu.	– Ukazanie sposobów realizacji miłości bliźniego wobec ludzi, którzy nie radzą sobie w życiu. – Motywowanie do budowania właściwych relacji z ludźmi wykluczonymi społecznie.	Godność osoby (A.1). Zadania chrześcijanina w życiu społecznym (F.2). Tekst biblijny: J 8,1-11; Łk 19,1-10; Mk 10,46-52; Łk 17,11-19.	• wymienia grupy ludzi wykluczonych społecznie, • charakteryzuje potrzeby człowieka, który przestał sobie radzić w życiu, • wskazuje sposoby pomocy rodzinom w trudnej sytuacji życiowej (C.5.6), • podaje przykłady bezinteresownej troski o samotnych, uzależnionych, bezradnych, wykluczonych społecznie (F.2.3).	• podaje najczęstsze przyczyny wykluczeń, • uzasadnia chrześcijańską powinność zajęcia się ludźmi wykluczonymi, • opracowuje program pomocy konkretnej grupie ludzi lub konkretnemu człowiekowi.	• odnosi się z szacunkiem do ludzi potrzebujących pomocy, • angażuje się działalność społeczną (C.8.c), • otacza ludzi potrzebujących pomocy swoją modlitwą, starając się rozeznać ich potrzeby i nieść skuteczną pomoc.

VI. Kościół w świecie

Temat jednostki lekcyjnej	Cele katechetyczne	Treści podstawy programowej	Wymagania		Postawy
			podstawowe	ponadpodstawowe	Uczeń:
			Uczeń:		
24. Powołani do Kościoła. Być wspólnotą mimo różnic.	– Ukazanie prawdy, że Chrystus zbawia ludzi w Kościele i przez Kościół. – Ukazanie podobieństw i różnic między wyznaniami chrześcijańskimi. – Motywowanie do pogłębienia identyfikacji z własnym wyznaniem oraz ekumenicznej relacji do innych.	Główne religie w świecie (F.3). Konieczność Kościoła do zbawienia (E.2). Tekst biblijny: Dz 4,10.12; 1 Kor 1,10-13.	• wyjaśnia, co znaczy powszechność zbawienia (F.3.4), • wyjaśnia, na czym polega rola Kościoła w zbawianiu człowieka (E.2.10), • wyjaśnia pojęcie: ekumenizm w kontekście rozumienia katolickiego wyznania wiary (E.2.6), • wymienia największe Kościoły chrześcijańskie (E.2.5), • wskazuje działania na rzecz jedności Kościoła (E.5.10).	• charakteryzuje podobieństwa i różnice między wyznaniami (katolicyzm, prawosławie, protestantyzm, anglikanizm, starokatolicyzm), • wyjaśnia i uzasadnia pojęcia interkomunii i sukcesji apostolskiej.	• wyraża szacunek wobec innych wyznań, • dba o własną tożsamość jako katolika (F.3.b), • wyraża gotowość rozwijania swojej wiary.
25. Troska o prawa każdego człowieka i całych społeczeństw.	– Ukazanie podstawowych zasad katolickiej nauki społecznej. – Kształtowanie postawy akceptacji działalności Kościoła w życiu społecznym i zachęcenie do aktywnego w nim udziału.	Historia Kościoła (E.3). Tekst biblijny: Mt 25,35-36.40b.	• definiuje pojęcia: „katolicka nauka społeczna” oraz „grzech społeczny”, zasady życia społecznego, • określa związek katolickiej nauki społecznej z Ewangelią, • omawia indywidualne i społeczne aspekty niesprawiedliwości w rozdziale dóbr (C.7.6), • omawia w kontekście rewolucji przemysłowej, czym zajmuje się katolicka nauka społeczna (E.3.9).	• wymienia wybrane encykliki społeczne, podaje ich autorów i określa tematykę, • uzasadnia pozytywny wpływ katolickiej nauki społecznej na rozwój społeczny, polityczny i gospodarczy państwa, • wyjaśnia, że „dobro wspólne zostaje urzeczywistnione tam, gdzie zachowywane są prawa człowieka”.	• szanuje godność własną i innych (B.4.c), • wykazuje się odpowiedzialnością za wspólne dobro, • respektuje prawa człowieka i wyraża sprzeciw wobec ich naruszania.
26. Współpraca wiary i rozumu.	– Ukazanie prawdy, że teza dotycząca konfliktu między nauką a wiarą jest nieprawdziwa. – Budzenie pragnienia poszukiwania Boga wiarą i rozumem.	Relacje między wiarą i wiedzą (rozumem) (A.2). Tekst biblijny: Rz 1,19-20.	• wskazuje na źródła wiedzy na temat istnienia Boga (A.2.4), • wskazuje relacje między wiarą i wiedzą (A.2.1) na podst. nauczania Soboru Watykańskiego I, • podaje argumenty za niesprzecznością wiary i wiedzy (A.2.2), • podaje przykłady wykorzystania osiągnięć nauki skierowanych przeciw dobru człowieka.	• wyjaśnia, że myśl o wzajemnym przenikaniu się wiary i rozumu jest obecna w nauczaniu Soboru Watykańskiego I, a także w encyklice *Fides et ratio*, • podaje argumenty, że Boga można poznać za pomocą rozumu, • uzasadnia, że badania naukowe zajmują się pochodzeniem ciała ludzkiego (Darwin), a wiara pochodzeniem człowieka.	• jest otwarty na poznawanie prawdy o człowieku.

Temat jednostki lekcyjnej	Cele katechetyczne	Treści podstawy programowej	Wymagania		Postawy
			podstawowe	ponadpodstawowe	Uczeń:
			Uczeń:		
27. Życie zakonne na przestrzeni wieków.	– Ukazanie historii życia zakonnego i specyfiki tego powołania. – Kształtowanie szacunku dla życia zakonnego oraz odpowiedzialności za właściwy wybór drogi życiowej.	Historia Kościoła (E.3). Działalność wybranych świętych (E.4). Tekst biblijny: Mt 19,27-29.	• wymienia różne formy życia poświęconego Bogu, • omawia działalność Kościoła w XVI i XVII w. na przykładzie św. Franciszka Ksawerego (E.3.5), • przedstawia rolę zakonów w dziejach starożytnej i średniowiecznej Europy: benedyktyni, franciszkanie i dominikanie (E.3.3), • opowiada o roli wspólnot założonych przez: Benedykta, Franciszka z Asyżu, Dominika, Ignacego Loyolę (E.4.2).	• interpretuje słowa Chrystusa i Kościoła o podejmowaniu życia konsekrowanego, • omawia rozwój życia zakonnego w dziejach chrześcijaństwa (benedyktyni, zakony: kanonickie, rycerskie, żebracze, kleryckie – jezuici).	• swoim życiem odpowiada Bogu na Jego wezwanie (C.2.d), • modli się za osoby życia konsekrowanego (E.4.b), • poszukuje własnej drogi życiowej.
28. Obowiązki misyjne chrześcijanina. Rozwój misji katolickich do początków XX wieku.	– Ukazanie historii rozwoju misji katolickich. – Motywowanie do zaangażowania się w misyjną działalność Kościoła.	Misyjna działalność Kościoła (F.1). Tekst biblijny: Łk 10,1-5.8-11; Mk 16,15-18; Dz 1,8.	• wyjaśnia, na czym polega misyjna natura Kościoła (F.1.1), • w oparciu o teksty biblijne i nauczanie Kościoła opisuje jego misyjną działalność (F.1.2), • omawia przykłady działalności misyjnej, zaangażowanie duchownych i świeckich (F.1.3).	• wskazuje terytorialny zasięg katolickich misji, • opisuje charakter pracy misyjnej, • charakteryzuje rozwój misji katolickich na różnych kontynentach.	• przejawia postawę misyjną (F.1.c) przez modlitwę, dobre czyny, troskę o gazetkę misyjną…, • włącza się w różne formy pomocy misjom (F.1.a).
29. Chrześcijanin wśród niechrześcijan. Religie niechrześcijańskie.	– Ukazanie cech charakterystycznych wielkich religii świata. – Motywowanie do życia wiarą chrześcijańską w konfrontacji z religiami niechrześcijańskimi i odmiennymi światopoglądami.	Podobieństwa i różnice pomiędzy chrześcijaństwem i wielkim religiami (F.3). Judaizm (A.12). Tekst biblijny: Dz 4,8.10.12.	• omawia ogólnie zjawisko religii (F.3.1), • wymienia główne religie monoteistyczne i politeistyczne w świecie: chrześcijaństwo, judaizm, islam, buddyzm, hinduizm (F.3.3), • wyjaśnia różnicę między wyznaniami chrześcijańskimi a religiami niechrześcijańskimi (F.3.2), • ukazuje specyfikę i wartość chrześcijaństwa wobec innych religii (F.3.7), • wskazuje działania na rzecz tolerancji religijnej (E.5.10), • wskazuje na różnice i podobieństwa między judaizmem a chrześcijaństwem (A.12.2), • podaje, kiedy w Kościele obchodzimy Dzień Judaizmu (A.12.4).	• wyjaśnia pojęcia: religia monoteistyczna i politeistyczna, • podaje czas powstania, podstawowe założenia i terytorium występowania największych religii.	• szanuje inne religie i ich wyznawców (F.3.a), • daje świadectwo bycia chrześcijaninem.

	Cele katechetyczne	Treści podstawy programowej	Wymagania		Postawy
			podstawowe	ponadpodstawowe	Uczeń:

Temat jednostki lekcyjnej			Uczeń:		
30. „Strzeżcie się, żeby was kto nie zwiódł”. Sekty.	– Ukazanie istoty niebezpieczeństwa, jakie niosą ze sobą sekty. – Motywowanie do właściwej oceny oferowanych propozycji „innej wiary” i afirmacji własnej.	Główne religie w świecie (F.3). Tekst biblijny: Mt 24,4.11-13.23-26.	• definiuje, co to jest sekta, • wymienia niebezpieczeństwa, jakie niosą ze sobą sekty, • podaje objawy uzależnienia się od sekty, • uzasadnia właściwą postawę chrześcijanina wobec sekt (F.3.8).	• określa szkodliwość działania sekt, • podaje sposoby obrony przed werbowaniem do sekty, • potrafi rozpoznać, że ktoś przystał do sekty.	• zachowuje czujność wobec propozycji sekt (F.3.d) i jest krytyczny wobec ich propozycji, • jest wierny jedynemu Bogu, • potrafi bronić swojej wiary.

VII. Przewodnicy w drodze do szczęścia

Temat jednostki lekcyjnej	Cele katechetyczne	Treści podstawy programowej	Wymagania		Postawy
			podstawowe	ponadpodstawowe	Uczeń:
			Uczeń:		
31. Święci uczą modlitwy.	– Ukazanie znaczenia modlitwy w życiu chrześcijanina. – Zachęcenie do aktywnego przeżywania relacji z Bogiem.	Modlitwa postawą otwarcia się na Boga (D.1). Trudności w modlitwie (D.4). Święci i świadkowie wiary (F.2). Tekst biblijny: 1 Sm 2,1-3.6-8.10b.	• określa, czym jest modlitwa (D.1.1), • podaje przykłady świadków wiary w konkretnych sytuacjach życiowych (E.1.8), • podaje przykłady modlitwy znanych ludzi (D.2.3), • wymienia najważniejsze trudności w modlitwie (D.4.1), • przedstawia sposoby przezwyciężania trudności w modlitwie (D.4.2).	• podaje przykłady ludzi, którzy swoje życie opierali na modlitwie, • charakteryzuje znaczenie modlitwy w życiu wybranych postaci (św. o. Pio, św. Carlo Acutis, Marta Robin), • uzasadnia, dlaczego warto dobrze się modlić.	• w codziennej modlitwie otwiera się na Pana Boga (D.4.a).
32. Współczesna samarytanka. Święta Matka Teresa z Kalkuty.	– Ukazanie życia i działalności św. Teresy z Kalkuty. – Motywowanie do niesienia pomocy słabym, opuszczonym, niechcianym, bezdomnym.	Działalność wybranych postaci świętych (E.4) – św. matka Teresa z Kalkuty. Zaangażowanie chrześcijanina w różne formy apostolstwa (F.2). Tekst biblijny: Łk 10,25a.29-37.	• wyjaśnia pojęcie miłosierdzia Bożego i wiąże je ze sprawiedliwością, powołując się na przypowieść o miłosiernym Samarytaninie (A.13.13), • wymienia najważniejsze wydarzenia z życia św. matki Teresy z Kalkuty, • podaje przykłady bezinteresownej troski o ludzi w potrzebie (F.2.3).	• opisuje formy działalności matki Teresy i jej zgromadzenia, • określa wartość osobistej modlitwy w kształtowaniu wrażliwości na potrzeby innych ludzi.	• wzoruje się na św. Teresie z Kalkuty w niesieniu pomocy potrzebującym (E.4.a), • modli się za ubogich, • angażuje się w służbę na rzecz drugiego człowieka (A.1.f; C.1.c), • dąży do szczęścia bliźnich (A.1.e).

	Cele katechetyczne	Treści podstawy programowej	Wymagania		Postawy
			podstawowe	ponadpodstawowe	Uczeń:

Temat jednostki lekcyjnej			Uczeń:		
33. Święci papieże XX w. Jan XXIII, Paweł VI i Jan Paweł II	– Ukazanie apostolskiej posługi świętych papieży XX w. – Motywowanie do podjęcia duchowej odpowiedzialności za Kościół.	Działalność wybranych postaci świętych (E.4) – Jan XXIII, Paweł VI i Jan Paweł II. Tekst biblijny: Mk 16,15-18.	• wyjaśnia, dlaczego św. Jan XXIII został nazwany papieżem pokoju, • wyjaśnia, dlaczego św. Paweł VI nazywany jest papieżem dialogu, • charakteryzuje działalność papieża Jana Pawła II jako pielgrzyma i patrona rodzin, • wskazuje najważniejsze fakty z życia świętych papieży XX w. (E.4.1).	• omawia najważniejsze wydarzenia z pontyfikatów Jana XXIII, Pawła VI i Jana Pawła II, • wyjaśnia motywację ludzi pielgrzymujących do grobów świętych papieży.	• naśladuje w swoim życiu świętych papieży w ich oddaniu się Bogu i Kościołowi, • modli się za ich wstawiennictwem w intencjach własnych i innych ludzi, • wzoruje się na świadkach wiary (A.2.c) – świętych papieżach XX w.
34. Wniebowzięta Królowa Świata.	– Zapoznanie z dogmatem o wniebowzięciu NMP. – Kształtowanie postawy zawierzenia Maryi własnego życia.	Odkupieńczy charakter dzieła Jezusa Chrystusa (A.13). Tekst biblijny: Ap 12,1.	• wymienia i opisuje uroczystości i maryjne (B.2.2) – Wniebowzięcie NMP, • wyjaśnia dogmat o wniebowzięciu NMP (A.13.12) i podaje datę jego ogłoszenia, • charakteryzuje istotę kultu Maryi (B.2.4), • wyjaśnia ludową nazwę uroczystości Matki Bożej Zielnej.	• wyjaśnia znaczenie zawołania papieskiego Jana Pawła II „Totus Tuus”, • określa cel błogosławienia kwiatów i ziół, • wyjaśnia, dlaczego pielgrzymki zmierzają na Jasną Górę na uroczystość Wniebowzięcia.	• powierza Maryi swoje życie.

VIII. Wydarzenia zbawcze

Temat jednostki lekcyjnej	Cele katechetyczne	Treści podstawy programowej	Wymagania		Postawy
			podstawowe	ponadpodstawowe	Uczeń:
			Uczeń:		
35. Wstawiennictwo naszych świętych patronów.	– Poszerzenie wiadomości na temat prawdy o wstawiennictwie świętych. – Kształtowanie postawy ufności w pomoc świętych.	Przesłanie uroczystości roku liturgicznego (B.2) – uroczystość Wszystkich Świętych. Świętość w różnych formach życia (C.10). Śmierć człowieka i czyściec (A.8). Tekst biblijny: Ap 5,8; 8,3-4.	• wymienia i opisuje uroczystości (B.2.2) – Wszystkich Świętych, • uzasadnia, że bliska więź ze świętymi pomaga być blisko Boga, • wykazuje związek między wiarą w czyściec i miłosierdziem Bożym (A.8.5), • wyjaśnia katolickie spojrzenie na śmierć człowieka i sens wiary w czyściec (A.8.3).	• podaje przykłady wstawiennictwa świętych i wyjaśnia, na czym ono polega, • wyjaśnia, na czym polega naśladowanie swojego patrona.	• prosi w modlitwie swojego patrona o wstawiennictwo u Boga, • modli się za zmarłych (A.8.d).

	Cele katechetyczne	Treści podstawy programowej	Wymagania		Postawy
			podstawowe	ponadpodstawowe	Uczeń:

Temat jednostki lekcyjnej			Uczeń:		
36. Czekanie na Boga, który przychodzi. Adwent.	– Ukazanie znaczenia Adwentu w liturgii Kościoła. – Kształtowanie postawy aktywnego czuwania w oczekiwaniu na przyjście Chrystusa.	Bóg objawia się człowiekowi (A.5). Objawienie Boże (A.10). Tekst biblijny: Iz 7,14; Jk 5,7-10; 1 Tes 5,16-24.	• wskazuje miejsce Adwentu na schemacie roku liturgicznego i omawia jego znaczenie, • wymienia tradycje i symbole adwentowe i wyjaśnia ich sens i znaczenie, • podaje przykłady pieśni adwentowych, • zestawia wydarzenia biblijne ze zwyczajami religijnymi (A.10.6).	• interpretuje teksty biblijne zapowiadające przyjście Zbawiciela.	• aktywnie włącza się w rodzinne i parafialne przygotowania do świąt Bożego Narodzenia, • pielęgnuje tradycje i zwyczaje religijne (A.10.c) związane z Adwentem.
37. Słowo staje się człowiekiem. Boże Narodzenie.	– Poszerzenie wiadomości na temat istoty Bożego Narodzenia jako wcielenia Słowa Bożego. – Kształtowanie postawy otwarcia się na Boży plan ludzkości.	Zbawcza misja Jezusa Chrystusa (A.5). Odkupieńczy charakter dzieła Jezusa Chrystusa (A.13). Tekst biblijny: J 1,1-5.9-14.	• wyjaśnia, że Słowo Boże – Jezus stał się człowiekiem, by wypełnić Boży plan zbawienia, • wyjaśnia, że narodzenie Jezusa rozpoczyna wypełnienie protoewangelii, • uzasadnia, dlaczego Bóg pełen mocy stał się słabym dzieckiem, • wskazuje na skutki wynikające z wcielenia Jezusa dla życia chrześcijanina (A.13.10).	• określa przesłanie tekstu biblijnego J 1,1-5.9-14, • podaje prawdę, że biblijne określenie „Słowo” odnosi się do Syna Bożego, • interpretuje fragmenty prefacji o Bożym Narodzeniu.	• pielęgnuje tradycje i zwyczaje religijne (A.10.c) związane z Bożym Narodzeniem, • oddaje cześć małemu Jezusowi, uznając w nim Bożego Syna
38. Cały świat idzie do Jezusa. Trzech Króli.	– Poszerzenie wiadomości o tym, że Jezus przyszedł do wszystkich ludzi. – Motywowanie do składania darów Jezusowi.	Bóg objawia się człowiekowi (A.5). Tekst biblijny: Mt 2,1-2.11.	• definiuje pojęcie „objawienie Pańskie”, • wymienia, co może być darem współczesnego człowieka dla Jezusa, • podaje, że 6 stycznia Kościół w Polsce obchodzi Dzień Pomocy Misjom, • ukazuje związek wydarzeń biblijnych z rokiem liturgicznym, prawdami wiary i moralności chrześcijańskiej oraz życiem chrześcijanina (A.10.5).	• ukazuje mędrców jako przedstawicieli wszystkich ludzi, • wyjaśnia symboliczne znaczenie darów ofiarowanych Jezusowi przez mędrców, • uzasadnia, że najlepszym darem dla Jezusa są dobre uczynki.	• określa, co będzie jego osobistym darem dla Jezusa, • pielęgnuje tradycje i zwyczaje religijne (A.10.c) związane ze świętem Trzech Króli.

Temat jednostki lekcyjnej	Cele katechetyczne	Treści podstawy programowej	Wymagania		Postawy
			podstawowe	ponadpodstawowe	Uczeń:
			Uczeń:		
39. Co to znaczy nawrócić się? Wielki Post.	– Poszerzenie wiadomości o Wielkim Poście jako czasie nawrócenia i łaski. – Kształtowanie postawy chrześcijańskiego umartwienia i wyrzeczenia.	Odkupieńczy charakter dzieła Jezusa Chrystusa (A.13). Tekst biblijny: Łk 15,11-33.	• przedstawia okres Wielkiego Postu jako czas pokuty i nawrócenia, • wskazuje, że konsekwencją nawrócenia są dobre czyny, • wyjaśnia obowiązki wynikające z wybranych przykazań kościelnych, • omawia znaczenie wybranych przykazań kościelnych (E.2.11) – trzeciego, drugiego, i czwartego.	• na podstawie tekstu biblijnego (Łk 15,11-33) określa, na czym polega istota nawrócenia, • wyjaśnia właściwe znaczenie dobrych uczynków (post, modlitwa, jałmużna).	• dokonuje wyboru postanowień wielkopostnych, które pomogą w trwałym nawróceniu, • podejmuje walkę z pokusami w swoim życiu (A.7.e), realizując postanowienia wielkopostne, • chce wypełniać przykazania kościelne (E.2.d).
40. Nowe życie w Chrystusie. Wielkanoc.	– Poszerzenie wiadomości o fundamentalnym znaczeniu zmartwychwstania Chrystusa dla wiary chrześcijan. – Motywowanie do włączenia się w nowe życie z Chrystusem.	Zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa. Nadzieja chrześcijańska (A.6). Tekst biblijny: J 20,11-18; 1 Kor 15,14.20.23b.	• przytacza biblijne relacje o chrystofaniach (A.6.1) – spotkanie z Marią Magdaleną, • wyodrębnia i wyjaśnia słowa *Credo* odnoszące się do zmartwychwstania Chrystusa (A.4.1) i życia wiecznego ludzi, • podaje, że chrzest rozpoczyna nowe życie w Chrystusie, • przedstawia konsekwencje wiary w zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa jako uzasadnienie nadziei chrześcijańskiej (A.6.3).	• interpretuje perykopę o zmartwychwstaniu Chrystusa (J 20,11-18), • definiuje pojęcie „nowe życie w Chrystusie”, • podaje prawdę, że zmartwychwstanie Jezusa otwiera nam drogę do nowego życia i jest zapowiedzią naszego zmartwychwstania.	• wierzy w zmartwychwstanie Chrystusa (A.6.a), • przeżywa święta wielkanocne z myślą o własnym zmartwychwstaniu.